

Τα ψέματα του Απρίλη

Ο Απρίλης, το τέταρτο εγγόνι του Χρόνου, από την πρώτη μέρα που ήρθε στον κόσμο είχε ένα μεγάλο ελάττωμα: έλεγε ψέματα διαρκώς! Το πρώτο του ψέμα το ξεφούρνισε στο πρώτο χελιδόνι, που μόλις είχε φτάσει λαχανιασμένο.

— Εσύ δεν είσαι ο Απρίλης, ο δεύτερος γιος της Άνοιξης; ρώτησε το πουλί.

— Όχι! Λάθος! έπνιξε κείνος το γέλιο του. Εγώ είμαι η Πρωταπριλιά, η πρώτη της κόρη!

Το χελιδόνι τον πίστεψε, γιατί ο Απρίλης είχε χρυσές μπούκλες από ηλιαχτίδες και η φωνή του έμοιαζε κοριτσίστικη, αφού ήταν ακόμα μικρός. Σάστισε, λοιπόν, κι ετοιμάστηκε να ξαναφύγει, επειδή μήνα-κορίτσι δεν είχε ξανακούσει ποτέ.

Ο παππούς Χρόνος άκουσε το ψέμα του εγγονού του, τον φώναξε και του είπε:

— Απρίλη, μη λες ψέματα, γιατί θα το μετανιώσεις!

Ο Απρίλης, όμως, δεν άκουσε τον παππού του. Κι όταν σε λίγο τον ρώτησε ο Άνεμος:

— Εσύ δεν είσαι το τέταρτο εγγόνι του Χρόνου;

— Όχι, κρυφογέλασε. Είμαι το πρώτο!

— Οουου! έκανε τότε ο Άνεμος. Κάτι έπαθα φαίνεται. Τελευταία πολύ τα μπερδεύω...

Κι άρχισε να φυσάει και να ξεφυσάει στενοχωρημένος.

Ο Χρόνος, ακούγοντας τον Άνεμο να φυσάει έτσι, μάντεψε αμέσως το ψέμα του εγγονού του.

— Απρίλη! του φώναξε. Σταμάτα να λες ψέματα! Δε θα σου βγει σε καλό!

Ο Απρίλης όμως πού να βάλει μυαλό!

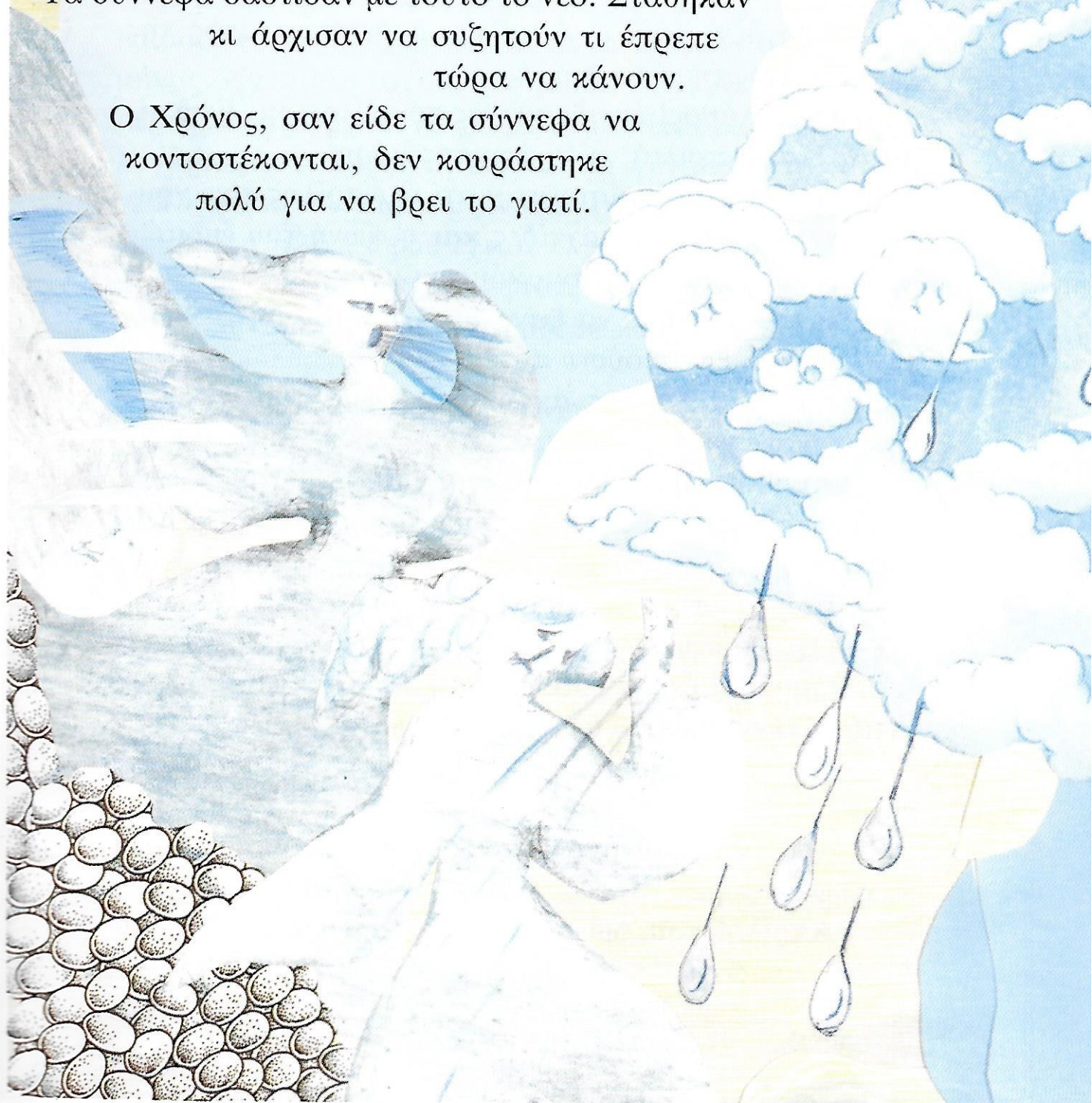
Έτσι, όταν σε λίγο άκουσε να
λένε τα σύννεφα:

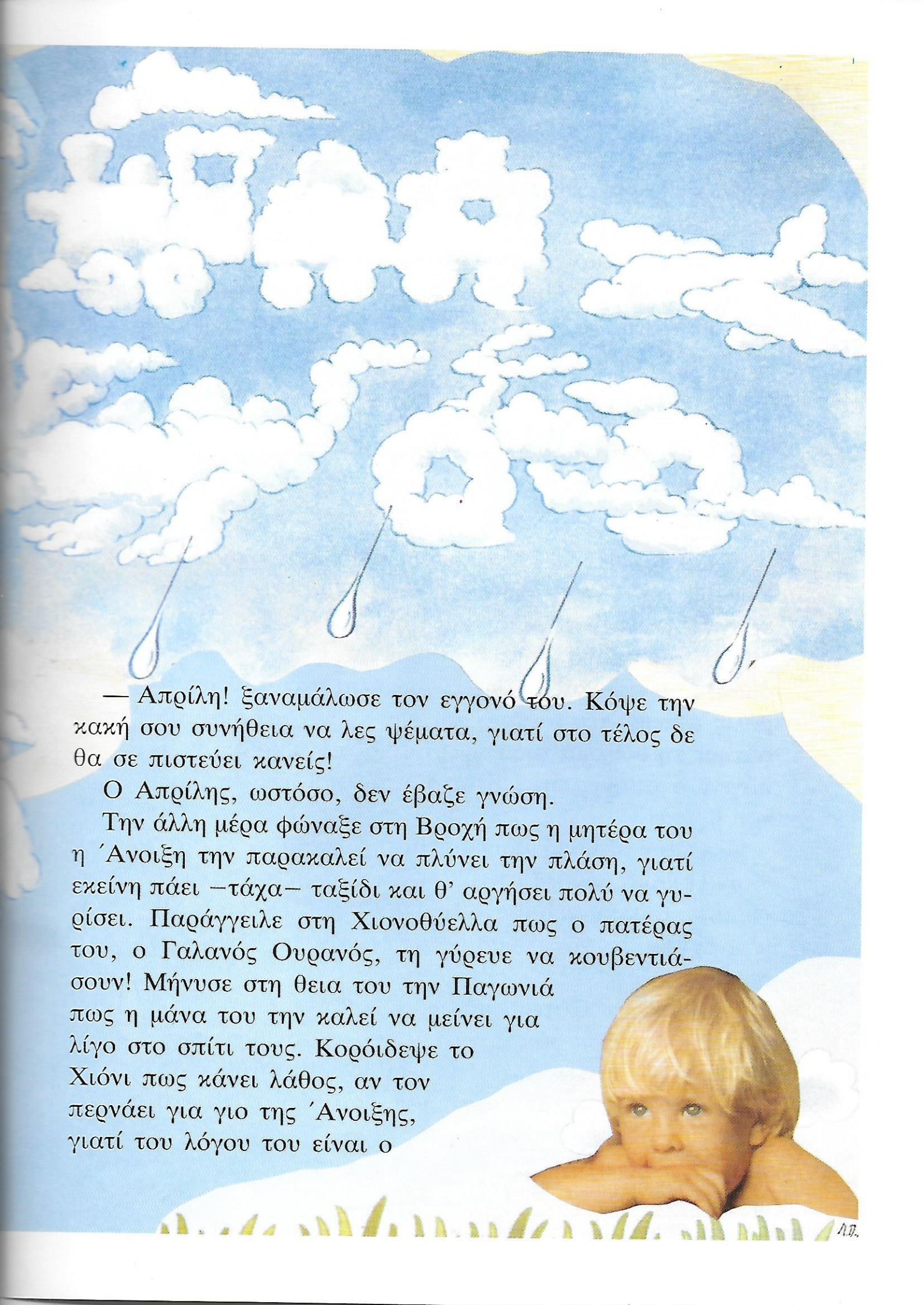
— Εμπρός! Ελάτε όλοι να φύγουμε! Έρθε η Άνοιξη!

— Σταθείτε! τους φώναξε. Η Άνοιξη όπου να 'ναι
θα φύγει και θα ξανάρθει ο Χειμώνας!

Τα σύννεφα σάστισαν με τούτο το νέο. Στάθηκαν
κι άρχισαν να συζητούν τι έπρεπε
τόρα να κάνουν.

Ο Χρόνος, σαν είδε τα σύννεφα να
κοντοστέκονται, δεν κουράστηκε
πολύ για να βρει το γιατί.

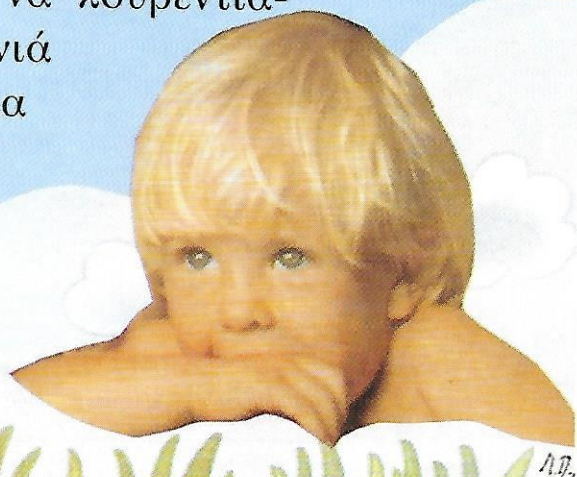

— Απρίλη! Ξαναμάλωσε τον εγγονό του. Κόψε την κακή σου συνήθεια να λες ψέματα, γιατί στο τέλος δε θα σε πιστεύει κανείς!

Ο Απρίλης, ωστόσο, δεν έβαζε γνώση.

Την άλλη μέρα φώναξε στη Βροχή πως η μητέρα του η Άνοιξη την παρακαλεί να πλύνει την πλάση, γιατί εκείνη πάει —τάχα— ταξίδι και θ' αργήσει πολύ να γυρίσει. Παράγγειλε στη Χιονοθύελλα πως ο πατέρας του, ο Γαλανός Ουρανός, τη γύρευε να κουβεντιάσουν! Μήνυσε στη θεια του την Παγωνιά πως η μάνα του την καλεί να μείνει για λίγο στο σπίτι τους. Κοροΐδευσε το Χιόνι πως κάνει λάθος, αν τον περνάει για γιο της Άνοιξης, γιατί του λόγου του είναι ο

τρίτος γιος του Χειμώνα! Κι είπε κι άλλα, κι άλλα ψέματα ένα σωρό, τόσα, που στο τέλος όλοι κι όλα έγιναν άνω κάτω!

Τα σύννεφα μαζεύτηκαν όλα μαζί και σκέπασαν ολότελα το Γαλανό Ουρανό. Η Βροχή άρχισε να πλένει την πλάση. Η Χιονοθύελλα στριφογύριζε για να βρει το Γαλανό Ουρανό και να κουβεντιάσουν. Η Παγωνιά παράγγειλε με τον Άνεμο πως δεν ευκαιρεί να τους κάνει επίσκεψη, τους έστειλε όμως πεσκέσι μπόλικά αυγά από χαλάζι. Και το Χιόνι ετοιμαζόταν να φέρει για δώρο ένα πάπλωμα στον καινούριο γιο του Χειμώνα!

Ο Απρίλης τα έχασε με όλη αυτή την αντάρα. Κοίταξε ψηλά να δει τον πατέρα του, μα εκείνος πουθενά δε φαινόταν! Σκιάχτηκε τότε. Έτρεξε να βρει τη μητέρα του και να κρυφτεί στην ποδιά της. Η Άνοιξη, όμως, που είχε πάει να ρίξει χρώματα στα λουλούδια, μόλις άκουσε την αντάρα και την κοσμοχαλασιά, παράτησε τη δουλειά της στη μέση και πήγε να δει τι απέγινε ο άντρας της. Έτσι ο Απρίλης ούτε τη μάνα του βρήκε!

— Θέλω τη μαμά μου! άρχισε να φωνάζει...

— Η μαμά σου λείπει ταξίδι και θ' αργήσει πολύ να γυρίσει, του αποκρίθηκε η Βροχή. Έτσι δεν είπες; Μη μ' ενοχλείς, λοιπόν, τώρα με τις φωνές σου, γιατί έχω δουλειά.

— Θέλω τον πατέρα μου τότε! τσίριξε κείνος.

— Τον πατέρα σου ψάχνω κι εγώ να τον βρω, αλλά πουθενά δεν τον είδα, του αποκρίθηκε η Χιονοθύελλα. Χάθηκε, φαίνεται. Σώπα, λοιπόν, γιατί με ζαλίζουν τα ξεφωνητά σου...

— Ο Γαλανός Ουρανός δεν μπορεί ποτέ να χαθεί, είπε ο Απρίλης με πείσμα. Ο πατέρας μου θα γυρίσει!

— Μα εσένα πατέρας σου είναι ο Χειμώνας, ψιθύρισε στ' αυτό του το Χιόνι. Έτσι δεν είπες; Άσε μας, λοιπόν, να κάνουμε τη δουλειά μας...

Και συνέχισε ν' απλώνει το πάπλωμα το χιονάτο που του είχε φέρει για δώρο.

— Το Χειμώνα τον έχω θείο, γιατί εγώ είμαι ο Απρίλης! φώναξε κείνος.

— Ψέματα λέει! θύμωσε το χελιδόνι που έτρεχε να κρυφτεί. Εμένα μου είπε πως είναι η Πρωταπριλιά!

— Οουου! Τι ακούω; έκανε ο Άνεμος. Το πρώτο εγγόνι του Χρόνου ήταν κορίτσι και δεν το ήξερα;

— Δεν είμαι το πρώτο και δεν είμαι κορίτσι! ούρλιαξε ο Απρίλης. Τώρα που θα έρθει η μάνα μου ρωτήστε τη να σας το πει.

— Η μάνα σου δε θα 'ρθει τώρα. Τώρα θα έρθει ο Χειμώνας, μίλησαν με τη σειρά τους τα σύννεφα. Έτσι δεν είπες;

— Ψέματα είπα... κλαψούρισε ο Απρίλης. Ο Χειμώνας πέρασε κι έφυγε! Φύγετε τώρα κι εσείς, γιατί μου κρύβετε τον πατέρα μου!

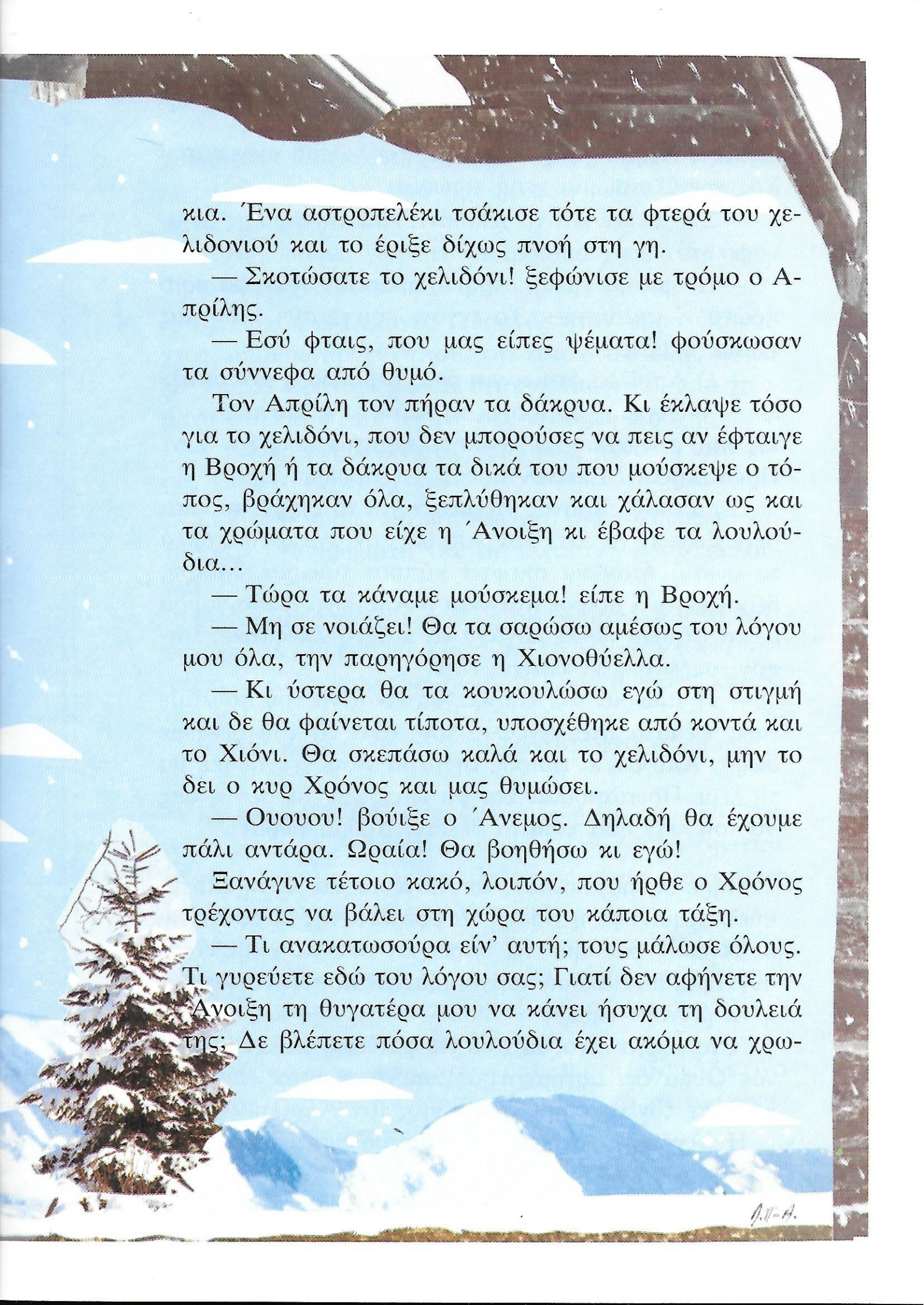
— Αφού είπε ψέματα, πάμε να φύγουμε, είπαν δυο τρία σύννεφα.

— Ναι! συμφώνησαν άλλα.

— Όχι! φώναξαν τα υπόλοιπα. Αφού είναι ψεύτης, μπορεί και τώρα να λέει ψέματα. Πρέπει να μείνουμε!

Άναψε λοιπόν μεγάλος καβγάς. Τα σύννεφα βάλθηκαν να χτυπιούνται αναμεταξύ τους. Άστραφταν χαστούκια, βροντούσαν κεφάλια, γινόταν σωστός χαλασμός. Στο τέλος άρχισαν να πέφτουν κι αστροπελέ-

κία. Ένα αστροπελέκι τσάκισε τότε τα φτερά του χελιδονιού και το έριξε δίχως πνοή στη γη.

— Σκοτώσατε το χελιδόνι! ξεφώνισε με τρόμο ο Απρίλης.

— Εσύ φταις, που μας είπες ψέματα! φούσκωσαν τα σύννεφα από θυμό.

Τον Απρίλη τον πήραν τα δάκρυα. Κι έκλαψε τόσο για το χελιδόνι, που δεν μπορούσες να πεις αν έφταιγε η Βροχή ή τα δάκρυα τα δικά του που μούσκεψε ο τόπος, βράχηκαν όλα, ξεπλύθηκαν και χάλασαν ως και τα χρώματα που είχε η Άνοιξη κι έβαφε τα λουλούδια...

— Τώρα τα κάναμε μούσκεμα! είπε η Βροχή.

— Μη σε νοιάζει! Θα τα σαρώσω αμέσως του λόγου μου όλα, την παρηγόρησε η Χιονοθύελλα.

— Κι ύστερα θα τα κουκουλώσω εγώ στη στιγμή και δε θα φαίνεται τίποτα, υποσχέθηκε από κοντά και το Χιόνι. Θα σκεπάσω καλά και το χελιδόνι, μην το δει ο κυρ Χρόνος και μας θυμώσει.

— Οουουου! βούιξε ο Άνεμος. Δηλαδή θα έχουμε πάλι αντάρα. Ωραία! Θα βοηθήσω κι εγώ!

Ξανάγινε τέτοιο κακό, λοιπόν, που ήρθε ο Χρόνος τρέχοντας να βάλει στη χώρα του κάποια τάξη.

— Τι ανακατωσούρα είν' αυτή; τους μάλωσε όλους. Τι γυρεύετε εδώ του λόγου σας; Γιατί δεν αφήνετε την Άνοιξη τη θυγατέρα μου να κάνει ήσυχα τη δουλειά της; Δε βλέπετε πόσα λουλούδια έχει ακόμα να χρω-

ματίσει; Ντροπή σας να κάνετε τον κόσμο άνω κάτω! Σας χρειάζεται μια γερή τιμωρία.

— Σκότωσαν και το χελιδόνι, είπε ο Απρίλης με αναφιλητό.

— Δε φταίμε εμείς, στριμώχτηκαν τα σύννεφα ποιο πρώτα ν' απαντήσει. Το εγγόνι σου φταίει, που μας γέμισε ψέματα!

— Ο Απρίλης φταίει για όλα, βεβαίωσαν και οι άλλοι — ο Άνεμος, η Βροχή, το Χιόνι κι η Χιονοθύελλα. Ως και στο χελιδόνι πούλησε ψέματα πως τον λένε Πρωταπριλιά. Εκείνον πρέπει να τιμωρήσεις!

Ο παππούς Χρόνος ντράπηκε για το εγγόνι του και δεν ήξερε τι να πει. Τον Απρίλη τον αγαπούσε, αλλά το σωστό ήταν να σκεφτεί κάποια τιμωρία. Μικρή, βέβαια, γιατί μικρός ήταν και ο Απρίλης. Και σίγουρα με τα ψέματα ήθελε μονάχα να παίξει. Σκέφτηκε, λοιπόν, σκέφτηκε κι ύστερα είπε:

— Η τιμωρία του Απρίλη θα είναι να του πουλάμε εμείς ψέματα στα γενέθλιά του, αντί να του δίνουμε δώρα. Από δω κι εμπρός τη μέρα που γεννήθηκε θα τη λέμε Πρωταπριλιά και θα επιτρέπω σε όλους σας να του λέτε όσα ψέματα θέλετε. Δρόμο τώρα!

Πήρε δρόμο, λοιπόν, το Χιόνι παρέα με τη Χιονοθύελλα, μάζεψε η Βροχή τα βρεμένα της κι έφυγε, κι ο Άνεμος βάλθηκε να σπρώχνει και να χωρίζει τα σύννεφα, που ακόμη καβγάδιζαν αν πρέπει να φύγουν ή να μείνουν εκεί.

Έτσι, λίγο λίγο, άρχισε να φαίνεται πάλι ο Γαλανός Ουρανός, αστραφτερός και χαρούμενος, που ξανάβλεπε τον αγαπημένο του γιο, τον Απρίλη.

Η Άνοιξη, ωστόσο, ήταν απαρηγόρητη που είχαν

χαλάσει οι μπογιές της για τα λουλούδια. Κι ο Απρίλης λυπόταν πολύ που είχε γίνει η αιτία να είναι η μάνα του πικραμένη.

— Αχ, και να γινόταν να έβρισκα χρώματα! ευχήθηκε με λαχτάρα.

Κι επειδή ο Γαλανός Ουρανός ήταν τώρα ολάνοιχτος, άκουσε την ευχή του, την είπε στον Ήλιο το φίλο του, κι εκείνος έφτιαξε έναν καταρράκτη από χρώματα στη θέση που άφηνε φεύγοντας η Βροχή.

— Να το ουράνιο τόξο! έλαμψε η Άνοιξη από χαρά. Πώς το είχα ξεχάσει;

Κι έτρεξε ευθύς και μάζεψε από τον πολύχρωμο καταρράκτη τα χρώματα που της έλειπαν για τα λουλούδια.

Ο Απρίλης χάρηκε που έπαψε η μάνα του να στενοχωριέται, θυμήθηκε όμως ότι τα ψέματά του είχαν φέρει κι άλλο κακό: το χελιδόνι έμενε ασάλευτο κάτω στη γη!

— Αχ, και να γινόταν να ζωντανέψει! ευχήθηκε μ' όλη του την ψυχή.

Κι επειδή ο Γαλανός Ουρανός ήταν ανοιχτός πια πέρα ως πέρα, άκουσε κι αυτή την ευχή του, την είπε στον Ήλιο κι εκείνος έστειλε τις φωτεινές του ακτίνες να ξαναδώσουν στο χελιδόνι ζωή.

Μεμιάς τότε το χελιδόνι ζωντάνεψε. Κούνησε τα φτερά του και πέταξε ψηλά ψηλά, ίσαμε τον αιθέρα...

— Το χελιδόνι αναστήθηκε! άρχισε να φωνάζει ο Απρίλης χαρούμενος. Το χελιδόνι...

Κι άξαφνα η φωνή του κόπηκε στη μέση. Λες να μην τον πίστευε πια κανείς, έπειτα από τα τόσα ψέματα που είχε ξεστομίσει;

— Αλήθεια σας λέω! φώναξε ακόμα πιο δυνατά. Το χελιδόνι αναστήθηκε! Αναστήθηκε! Αυτή τη φορά πρέπει όλοι να με πιστέψετε!

— Σε πιστεύουμε, είπε ο παππούς Χρόνος.

Τώρα πια είμαστε βέβαιοι πως δε θα πεις άλλα ψέματα. Μόνο σκέψου τι δώρο πρέπει να πας στον Ήλιο και στον πατέρα σου, να τους ευχαριστήσεις που σου έκαναν όλα σου τα χατίρια.

— Δώρο; Δεν ξέρω... σάστισε ο Απρίλης. Εσύ, παπού, τι λες; Τι δώρο μπορεί να κάνει κανείς τέτοια εποχή;

— Τέτοια εποχή... τέτοια εποχή... προσπάθησε ο Χρόνος να βρει κάτι πρωτότυπο. Τέτοια εποχή, κάτω στη γη, για παράδειγμα, οι άνθρωποι μοιράζουν κόκκινα αυγά για το Πάσχα. Όμως εμείς αυγά πού να βρούμε;

— Έχουμε! έχουμε! πετάχτηκε ο Απρίλης ολόχαρος, γιατί θυμήθηκε τ' αυγά από χαλάζι που τους είχε στείλει με τον Άνεμο η Παγωνιά.

Κι έτρεξε γρήγορα, πήρε λίγο κόκκινο από της μαμάς του τα χρώματα, έβαψε κόκκινα τ' αυγά της

θειας του της Παγωνιάς και τα πήγε στον πατέρα του και στον Ήλιο, που κουβέντιαζαν τα δικά τους.

— Α, σ' ευχαριστούμε πολύ! χάρηκαν κι οι δυο.

— Διάλεξε, φίλε μου, να τσουγκρίσουμε, όπως κάνουν οι άνθρωποι, είπε του Ήλιου ο Γαλανός Ουρανός.

΄Απλωσε, λοιπόν, ο Ήλιος τις ηλιαχτίδες του κι άρχισε να διαλέγει, πιάνοντας ένα ένα τ' αυγά...

Και τότε έγινε κάτι που αργότερα όλοι το βρήκαν πολύ φυσικό: τα κόκκινα αυγά έγιναν νερό κατακόκκινο... Γιατί, με τις ηλιαχτίδες, έλιωσε το χαλάζι. Και το νερό με το χρώμα το κόκκινο άρχισε να πέφτει στη γη στάλα στάλα...

Ο Απρίλης παραλίγο πάλι να βάλει τα κλάματα που χάνονταν έτσι τ' αυγά.

— Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωριέσαι, τον παρηγόρησε ο παππούς του ο Χρόνος. Σ' αυτό τον κόσμο τίποτα δεν πηγαίνει χαμένο. Μπορεί να μην πρόλαβαν να χαρούν τ' αυγά ο πατέρας σου και ο Ήλιος, θα χαρεί όμως η μητέρα σου, που χωρίς να το προσπαθήσεις τη βοηθάς στις δουλειές της.

Κι δεν είχε άδικο να το λέει. Καθώς οι ολοπόρφυρες σταλαγματιές έπεφταν στη γη, τα λιβάδια γέμιζαν παπαρούνες...

